

Sygn. akt: I. Ca. 280/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Cezary Olszewski
------------------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2016 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.**

przeciwko **K. G.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Suwałkach I Wydziału Cywilnego z dnia 18 kwietnia 2016 r., sygn. akt: I. C. 162/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) w punkcie I - zasądza od pozwanej K. G. na rzecz powoda Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 1.550,00 zł (jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lutego 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

2) w punkcie II - zasądza od pozwanej K. G. na rzecz powoda Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 630,00 zł (sześćset trzydzieści złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600,00 zł (sześćset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

3) w punkcie III – nadaje wyrokowi w pkt I i II rygor natychmiastowej wykonalności;

II. zasądza od pozwanej K. G. na rzecz powoda Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 630,00 zł (sześćset trzydzieści złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu przed Sądem II instancji, w tym kwotę 600,00 zł (sześćset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

SSO Cezary Olszewski

Sygn. akt: I. Ca. 280/16

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. wystąpiła z pozwem przeciwko K. G. o zapłatę kwoty 1.550,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14.02.2015 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie domagał się zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swe żądanie powód wskazał, iż na podstawie umowy z dnia 30 czerwca 2015 roku nabył od (...) sp. z o. o. (wcześniej (...) Sp. z o. o. w W.) wierzytelność w stosunku do K. G. z tytułu umowy pożyczki z dnia 3 lutego 2015 roku.

Pozwana K. G. nie zajęła merytorycznego stanowiska w sprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 18 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt: I. C. 162/16 Sąd Rejonowy w Suwałkach oddalił powyższe powództwo.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że (...) Sp. z o. o. w W. prowadzi działalność w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych osobom fizycznym za pomocą elektronicznych środków porozumiewania się na odległość (przez sieć internetową) w kwotach od 300 zł do 3.000 zł na okres od 7 do 30 dni. Pożyczkobiorca może wnioskować o pierwszą pożyczkę rejestrując się i tworząc konto użytkownika na stronie internetowej www.kredito24.pl. (...) zalogowaniu się oraz po przelaniu i przekazaniu opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł lub 0,50 zł na konto pożyczkobiorcy są przelewane kwoty pożyczek. Dokonanie wymaganej opłaty rejestracyjnej nie jest konieczne w momencie skorzystania przez Pożyczkobiorcę z alternatywnego rozwiązania, tj. aplikacji KontoConnect umożliwiającej darmową weryfikację danych do przelewu bankowego. Dokonanie tych czynności uznawane jest za akceptację przez Pożyczkobiorcę warunków umowy ramowej pożyczki. Przelewane są kwoty pożyczek. Do obowiązków Pożyczkobiorcy należy przesłanie podpisanych i kompletnych dokumentów Umowy Ramowej P. nie później niż w terminie 7 dni od otrzymania ich od Pożyczkodawcy (§ 3 Umowy Ramowej P.). Zgodnie z zapisem § 4 w/w umowy, każda pożyczka jest oprocentowana w wysokości 4 – krotności stopy kredytu lombardowego NBP, a za udzielenie pożyczki naliczana jest prowizja zgodnie z tabelą. Okres pożyczki może zostać przedłużony na żądanie pożyczkobiorcy za odpowiednią opłatą - § 5 ust. 5.4 umowy ramowej.

Dnia 30 czerwca 2015 r. pomiędzy Kancelaria (...) S.A. w K. a (...) Sp. z o. o. zawarta została umowa przelewu wierzytelności pieniężnych, szczegółowo wskazanych w załączniku nr 1 do umowy. Tego samego dnia sporządzono również pismo adresowane do K. G. informujące, iż (...) Sp. z o. o. w W. dokonała cesji wierzytelności w kwocie 1.550,00 zł wraz z odsetkami umownymi przysługującej od w/w na rzecz Kancelarii (...) S.A. w K. wynikającej z umowy pożyczki z dnia 3 lutego 2015 r. o nr(...).

W świetle powyższych ustaleń Sąd Rejonowy wskazał, że twierdzenia powoda, z których wywodził on swe roszczenie, budziły wątpliwości. Stąd też – zdaniem Sądu Rejonowego - nie zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo.

Przede wszystkim Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że dokumenty złożone do akt sprawy nie potwierdzają, że między pozwaną a pierwotnym wierzycielem zawarto umowę pożyczki. Powód nie przedłożył takiej umowy nawet w formie kopii, zaś umowa ramowa pożyczki nr (...), nie potwierdza istnienia umowy stanowiącej podstawę zgłoszonego roszczenia. Poza tym analiza kopii przelewów dokonanych na rachunek pierwotnego wierzyciela także budzi wątpliwości, albowiem z potwierdzenia realizacji przelewu wynika, iż na konto pozwanej przelano kwotę 1.200 zł, wskazując tytułem (...): pożyczka (...) nr (...). Ponadto Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że przedłożona umowa ramowa pożyczki, jak i cesji stanowią jedynie kserokopię dokumentu nieopatrzoną podpisem o jej zgodności z oryginałem. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest zaś dokumentem, co oznacza, że złożone przez powoda kopie nie mają żadnego waloru dowodowego, choćby właściwego dokumentom prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. Z powyższych względów Sąd Rejonowy uznał, że kopia te nie mogły doprowadzić do wniosku, że powód nabył wierzytelność dochodzoną pozwem. Za potwierdzenie jej nie można uznać zawiadomienia Kancelarii (...) S. A. w K. z dnia 30 czerwca 2015 roku, które także stanowi kserokopię dokumentu nieopatrzoną podpisem o jej zgodności z oryginałem, podobnie jak dowód nadania go pozwanej.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości powód Kancelaria (...) S.A. w K., zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 60 k.c. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. ustawy o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715) poprzez ich błędną wykładnię, a mianowicie przyjęcie przez Sąd orzekający, iż oświadczenie woli o zawarciu

umowy pożyczki dla swej ważności wymaga formy pisemnej, w sytuacji gdy wykładnia w/w przepisów prowadzi do wniosków, iż forma pisemna zastrzeżona została jedynie dla celów dowodowych,

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału przez Sąd orzekający i odmówienie mocy dowodowej przedłożonym w sprawie dokumentom, w sytuacji gdy przedmiotowe dokumenty winne być traktowane jako dowody należycie wykazujące istnienie przysługującej powodowi należności,

b) art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji dowodu z przesłuchania stron – strony pozwanej w sytuacji, gdy zdaniem Sądu (czemu powód zaprzecza) w sprawie brak było środków dowodowych,

c) art. 308 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie i zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd I instancji dowodów z przedłożonych w postępowaniu dokumentów jako dowodów utrwalonych za pomocą urządzeń wskazanych w/w przepisie,

d) art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie przez Sąd orzekający, iż w sprawie zachodzą uzasadnione wątpliwości w sytuacji, gdy w przedmiotowym stanie faktycznym takie wątpliwości nie wystąpiły, czego skutkiem winno być przyjęcie przez Sąd orzekający wskazanych przez powoda twierdzeń za prawdziwych.

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 1.550 zł wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania oraz zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w całości wraz z obowiązkiem orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Pozwana K. G. nie złożyła odpowiedzi na apelację, pomimo iż jej odpis został osobiście doręczony (k. 49).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej zasługiwała na uwzględnienie.

Przede wszystkim, Sąd Okręgowy uznając trafność zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. dokonał odmiennej – w stosunku do przyjętej przez tenże Sąd - oceny materiału dowodowego, prowadzącej do zmiany ustaleń faktycznych

Faktem jest, że powód nie złożył dokumentu umowy pożyczki opatrzonego podpisami kontrahentów. Jak wskazał w pozwie, umowę pożyczki pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. za pośrednictwem platformy internetowej. Trafnie wywodzi skarżący, że w art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim przyjęto regułę, według której umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, ale nie określono skutków prawnych niedochowania tej formy, zatem przyjąć należy, że zastrzeżona została dla celów dowodowych. Umowę pożyczki, co wynika z treści pozwu, zawarła pozwana z (...) Sp. z o.o. na odległość. Przewiduje taką możliwość ustawa o kredycie konsumenckim odsyłając do art. 6 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny.

Pozwana nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła wyjaśnień ustnie ani na piśmie – pomimo, iż zawiadomienie o terminie rozprawy i odpis pozwu wraz z załącznikami został doręczony dorosłemu domownikowi, który zobowiązał się przekazać przesyłkę sądową adresatce (pозwanej) – k. 27, w rezultacie Sąd Rejonowy uprawniony był do wydania w sprawie wyroku zaocznego.

Podstawę faktyczną wyroku zaocznego określa art. 339 § 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem sąd zobowiązany jest bez przeprowadzania postępowania dowodowego przyjąć za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, jeżeli nie budzą one uzasadnionych wątpliwości i nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mechanizm przewidziany w art. 339 § 2 k.p.c. odwołuje się do procesu opartego na zasadzie kontradiktoryjności; sąd cywilny nie bada na ogół rzeczywistej treści stosunków prawnych łączących strony, poprzestając na ich twierdzeniach co do ich wzajemnych relacji. W konsekwencji, jeśli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd akceptuje twierdzenia powoda przytoczone w pozwie. Ustawodawca wychodzi z założenia, że skoro pozwany - prawidłowo zawiadomiony o rozprawie i żądaniu strony powodowej - nie wdaje się w spór, to znaczy, że faktom w pozwie powołanym nie zaprzecza. Dlatego też nie jest prawidłowe działanie Sądu Rejonowego, polegające w istocie na prowadzeniu postępowania dowodowego i negatywna ocena zaoferowanych przez stronę powodową na tym etapie postępowania dowodów. Pozwana K. G. nie zajęła stanowiska w sprawie, tym samym należało przyjąć, iż nie kwestionuje ona twierdzeń przytoczonych w pozwie.

Z uzasadnienia Sądu jednoznacznie wynika, że jego wątpliwości budziły załączone do pozwu dokumenty, a nie same twierdzenia faktyczne przytoczone przez powoda. W warunkach uzasadniających wydanie wyroku zaocznego, Sąd co do zasady nie prowadzi postępowania dowodowego; wyjątkowo jest to konieczne np. w sprawie o zniesienie wspólności majątkowej między małżonkami (art. 431 k.p.c. w zw. z art. 451 k.p.c.) i w postępowaniach odrębnych: w sprawach małżeńskich (art. 431 k.p.c.) oraz w sprawach między rodzicami a dziećmi (art. 431 k.p.c. w zw. z art. 458 k.p.c.), a nadto w sprawie o opróżnienie lokalu mieszkalnego, w której stosuje się przepisy ustawy o ochronie praw lokatorów (por. art. 15 ust. 4). W niniejszej sprawie przepisy nie przewidują tego rodzaju ograniczeń. Dlatego też Sąd I instancji nie powinien był oceniać zasadności roszczenia powoda na podstawie negatywnej oceny załączonych do pozwu dokumentów.

Na marginesie należy zauważyć, że nowelizacja art. 339 § 2 k.p.c., która weszła w życie 5 lutego 2005 r. zmieniła kryteria przyjęcia za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przy wyrokach zaocznych poprzez usunięcie sformułowania „zgodność twierdzeń powoda z prawdziwym stanem rzeczy”, jako kryterium warunkujące przyjęcie twierdzenia powoda za prawdziwe i wydania na ich podstawie wyroku zaocznego. Zastąpione ono zostało przez kryterium „nie budzą one wątpliwości”. Złagodzeniu uległy zatem przesłanki przyjęcia twierdzeń powoda za prawdziwe, a w konsekwencji wydania wyroku zaocznego. Sąd może przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda, jeśli ogólnie *prima facie* twierdzenia jego nie wywołują wątpliwości. Nie jest konieczne badanie twierdzeń pod kątem hipotetycznego, wyłaniającego się dopiero zazwyczaj w postępowaniu, prawdziwego stanu rzeczy. Wystarczy zatem spójność wewnętrzna twierdzeń powoda, zgodność z doświadczeniem życiowym, zgodność z faktami znanymi sądowi z urzędu itd., aby uwzględnić żądanie powoda.

Oprócz powyższej zmiany, nowelizacja wprowadziła dodatkowe kryterium badania twierdzeń powoda, mianowicie za prawdziwe nie można przyjąć twierdzeń przytoczonych „w celu obejścia prawa”. Z uzasadnienia Sądu Rejonowego nie wynika jednak, aby uznał on, że twierdzenia przytoczone w pozwie przez Kancelarię (...) S.A. w K. mogły zmierzać do obejścia prawa.

Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Lex nr 7094). Podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jest art. 720 k.c. Skoro powód twierdzi, że pozwana uzyskała pożyczkę w wysokości 1.200 zł, ta zaś ostatnia zobowiązała się do jej zwrotu do dnia 13 lutego 2015 r. wraz z kosztami pożyczki, to żądanie zapłaty 1.550 zł zasługuje na uwzględnienie. Skoro pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie, nie ma także podstaw, by kwestionować, iż powód nabył od (...) Sp. z o.o. w W. wierzytelność powstałą na podstawie tzw. ramowej umowy pożyczki, która przewidywała, że odsetki za opóźnienie naliczane będą w wysokości równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Zdaniem Sądu Okręgowego, powód wykazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności zawartej z (...) Sp. z o.o. w W. w dniu 30 czerwca 2015 r. nabył wierzytelność tej spółki wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki, pomimo, iż do pozwu dołączył kserokopie dokumentów – umowy przelewu wierzytelności i załącznika, umowy ramowej pożyczki, przelewu kwoty 1.200 zł w wykonaniu umowy pożyczki z 3 lutego 2015 r. o numerze (...), zawiadomienia o dokonaniu cesji i wezwania do zapłaty.

Podkreślić należy, że powołane przez stronę powodową dowody z określonych dokumentów załączonych do pozwu lub pisma procesowego w formie niepoświadczonych kserokopii wprawdzie nie stanowią dowodów z dokumentów, o których mowa w art. 244 i art. 245 k.p.c., nie są jednak pozbawione mocy dowodowej, w rozumieniu art. 232 w zw. z art. 308 k.p.c. Dopóki sąd ani strona przeciwna nie zakwestionuje ich i nie zażąda złożenia oryginałów dokumentów, stanowią one jeden ze środków dowodowych, przy pomocy których strona może udowodnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowody te, jak każde inne, podlegają ocenie sądu na podstawie art. 233 k.p.c. Dopiero jeżeli sąd zażąda przedstawienia oryginału dokumentu, strona jak również każda inna osoba, która go posiada, obowiązana jest, zgodnie z art. 248 k.p.c., przedstawić oryginał. Obowiązek złożenia oryginału dokumentu powstaje dla strony, która powołuje się na dokument, także w sytuacji wskazanej w art. 129 § 1 k.p.c., a więc wtedy, gdy strona przeciwna zażądała złożenia oryginału dokumentu. Wówczas, zamiast oryginału, strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez osoby wskazane w art. 129 § 2 k.p.c., a więc między innymi przez występującego w sprawie pełnomocnika strony, będącego adwokatem lub radcą prawnym. Tak poświadczony odpis ma charakter dokumentu urzędowego (art. 129 § 3 k.p.c.). Natomiast jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, sąd, na wniosek strony albo z urzędu, może zażądać od strony składającej poświadczony odpis dokumentu, przedłożenia jego oryginału (art. 129 § 4 k.p.c.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2015 r. IV CSK 52/15, Legalis nr 1399203).

W świetle powyższych regulacji nie znajduje podstaw stanowisko Sądu Rejonowego, że przedstawione przez powoda niepoświadczone kserokopie dokumentów nie mają żadnej mocy dowodowej tylko dlatego, że powód nie złożył ich oryginałów lub poświadczonych kserokopii i tylko z tych przyczyn nie mogą stanowić podstawy jakichkolwiek ustaleń faktycznych. Złożone przez powoda niepoświadczone kserokopie dokumentów nie zostały bowiem zakwestionowane przez Sąd ani przez pozwaną, a zatem powód nie miał obowiązku składania ich oryginałów lub poświadczonych kserokopii, wobec czego Sąd Rejonowy powinien był ocenić ich moc dowodową, jak każdego innego dowodu, zgodnie z zasadami art. 233 k.p.c., a czego nie uczynił.

W tych warunkach stwierdzić należy, że wobec posiadania przez powoda dokumentów ramowej umowy pożyczki, powiadomienia pozwanej przez powoda o dokonanej cesji, złożenia kserokopii umowy przelewu wierzytelności, twierdzenie powoda o zawarciu przez niego z (...) Sp. z o.o. w W. umowy cesji, związaniu pozwanej ze zbywcą wierzytelności umową pożyczki, wydaniu przedmiotu pożyczki nie budziły wątpliwości.

Przeto za nieuprawnioną uznać należało ocenę Sądu Rejonowego, iż powód wskutek niezłożenia oryginałów bądź poświadczonych odpisów dokumentów, w tym umowy pożyczki, która nota bene została zawarta na odległość za pośrednictwem platformy internetowej opatrzonej podpisami kontrahentów, nie wykazała roszczenia.

Wątpliwości Sądu Okręgowego nie budził również fakt, że poza kwotą główną pożyczki, pozwana zobowiązała się do zapłaty prowizji w wysokości 1% na dzień dla pożyczek udzielanych na okres od 7 do 30 dni oraz odsetek maksymalnych (oprocentowanie kapitałowe), o czym stanowi § 4 ramowej umowy pożyczki. Ponadto na podstawie tej umowy, pozwana, w przypadku zwłoki w płatności pożyczki, wyraziła zgodę na obciążenie jej odsetkami karnymi oraz innymi kosztami związanymi z niewykonaniem zobowiązania wynikających z pożyczki, o czym stanowi § 6 ramowej umowy pożyczki.

Pozwana w toku niniejszego postępowania – zarówno przed Sądem I i II instancji - nie zaprzeczała twierdzeniom powoda, że nie zwróciła kwoty pożyczki i innych kosztów związanych z jej udzieleniem bądź też wynikających z nieterminowej jej spłaty. Nie kwestionowała również tego, że umowa pożyczki narusza jej prawa i obowiązki bądź też jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. W konsekwencji Sąd Okręgowy nie był uprawniony

zakwestionować postanowień umowy cesji, na podstawie której na mocy art. 509 k.c. przeszły na wierzyciela wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o dochodzenie zapłaty 1.550 zł względem pozwanej.

Z tych wszystkich względów, Sąd II instancji stoi na stanowisku, że wobec biernej postawy pozwanej, świadczącej o przyznaniu twierdzeń powoda, powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Rozstrzygnięcie o odsetkach zapadło na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu za I instancję, na które składają się: opłata od pozwu w wysokości 30 zł oraz wynagrodzenie radcowskie w wysokości 600 zł (zgodnie z żądaniem pozwu – k. 3), Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.). Wysokość stawki wynagrodzenia radcy prawnego mieści się w stawce określonej w § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok, stosując art. 386 § 1 k.p.c.

O kosztach procesu za II instancję Sąd również orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 630 zł tytułem zwrotu kosztów procesu przed Sądem II instancji, na które składają się: opłata od apelacji 30 zł oraz koszty radcowskie w wysokości 600 zł, ustalone na podstawie § 2 ust. 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804).

SSO Cezary Olszewski